

LEGAL INSIGHT

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ ΩΣ ΛΟΓΟΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΙΔΙΟΓΡΑΦΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ιωάννης Ψαράκης

Μία διαθήκη αντλεί την εγκυρότητά της τόσο από αντικειμενικά, όσο και από υποκειμενικά στοιχεία. Με διαφορετική διατύπωση, πρέπει όχι απλά να φαίνεται ως διαθήκη (δηλαδή κατά βάση να φέρει ιδιόχειρη γραφή, χρονολογία και υπογραφή), αλλά και να είναι: πράγματι δηλαδή να θέλησε ο συντάκτης της να ισχύσει ως τέτοια. Σε διαφορετική περίπτωση, μη ούσης κατ' ακριβολογίαν διαθήκη, δε θα πρέπει να επέλθουν έννομες συνέπειες βάσει αυτής.

MΑΡΤΙΟΣ 2016

I. ΤΑ ΦΑΝΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ ΤΑ ΙΔΙΟΓΡΑΦΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΚΙ ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΦΑΝΕΡΟ

Το άρθρο 1721 παρ. 1 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι «*Η ιδιόγραφη διαθήκη γράφεται ολόκληρη με το χέρι του διαθέτη, χρονολογείται και υπογράφεται απ' αυτόν. Από τη χρονολογία πρέπει να προκύπτει η ημέρα, ο μήνας και το έτος*». Φαίνεται λοιπόν ο νομοθέτης να αρκείται, ως αναγκαίο ελάχιστο της ισχύος μίας ιδιόγραφης διαθήκης - η οποία πολλές φορές θα προτιμάται της δημόσιας ως ανέξοδη - σε ιδιόχειρη γραφή, χρονολογία και υπογραφή. **Η εγκυρότητα όμως μίας ιδιόγραφης διαθήκης, μολονότι αυτή θα φέρει όλα αυτά τα αναγκαία στοιχεία, δεν είναι τελικά κανόνας απαραίβητος.**

Με άλλα λόγια, η ισχύς μίας ιδιόγραφης διαθήκης μπορεί επιτυχώς να αμφισβητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, αν και αυτή θα φέρει πράγματι ιδιόχειρη γραφή, αληθινή και πλήρη χρονολογία και γνήσια υπογραφή του διαθέτη. θα ελλείπει όμως ένα στοιχείο το οποίο ναι μεν δε φαίνεται

αμέσως επί του σώματος της διαθήκης, πλην όμως η ύπαρξή του απαιτείται σε κάθε τέτοια: **πρόκειται για το *animus testandi*, δηλαδή την αληθινή, σοβαρή και οριστική βούληση του διαθέτη να συντάξει τη διαθήκη του.** Μία πολύ απλή εξήγηση του πού βρίσκει τη βάση της η απαίτηση ύπαρξης *animus testandi*, είναι ότι μόνο τότε θα πρέπει να ισχύει μία κατανομή περιουσίας ως διαθήκη, όταν θέλησε πράγματι ο συντάκτης της να ισχύει ως τέτοια όταν τη συνέτασσε, αλλά και μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του. Ο εκλιπών όμως που συνέταξε μία διαθήκη λ.χ. αστεειυόμενος ή για να περιέλθει αυτή η διαθήκη - όσο ακόμα είναι αυτός εν ζωή - στην αντίληψη της γυναίκας του και να της ανυψώσει το ηθικό διαπιστώνοντας ότι αφήνει όλη του την περιουσία σε εκείνη, δεν μπορεί να θεωρηθεί επιθυμούσε αυτό το έγγραφο να κρίνει την κατανομή της περιουσίας του μετά το θάνατό του. Το ίδιο θα συμβεί και με το διαθέτη που συντάσσει διαθήκη «δοκιμαστικά», ή με προχειρότητα και αταξία, ή με εκείνον που συντάσσει περισσότερες διαθήκες της οποίες τοποθετεί στο συρτάρι του για να σκεφτεί τις επόμενες

μέρες ποια τελικά θα θέλει να ισχύσει και ποια να εξαφανίσει, ωστόσο στο μεσοδιάστημα πεθαίνει αιφνιδίως, υφιστάμενων έτσι αμφοτέρων των **σχεδίων** διαθήκης.

Η βούληση του ατόμου, διατυπωθείσα όσο αυτό ζούσε, θα πρέπει και μετά το θάνατό του να γίνει σεβαστή. Αυτή είναι εξάλλου και η σημασία των περί διαθήκης διατάξεων. Στις περιπτώσεις αυτές, το αδιαμφισβήτητο της χρονολογίας, της υπογραφής και του ιδιόχειρου της γραφής δε θα αρκούν για την πρόσδοση ισχύος σε μία ιδιόγραφη διαθήκη, αφού η βούληση του συντάκτη κάθε άλλο παρά να διανείμει την περιουσία του κατά τον αναφερόμενο στο έγγραφο της «διαθήκης» ήταν, κι ως εκ τούτου – αφού αποτυπώνει μη αληθή βούληση - δε θα πρέπει να παραγάγει έννομες συνέπειες.

Βέβαια, το κατά πόσο κάποιος αστειεύεται ή δεν εκφράζεται σοβαρώς, θα πρέπει να κριθεί μόνο κατά περίπτωση και ειδικότερα προσεγγίζοντας το συγκεκριμένο διαθέτη και στοιχεία από τη ζωή του.

II. Η ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΣ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΞΑΧΘΕΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ, ΣΟΒΑΡΗ ΚΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΕΤΗ ΝΑ ΣΥΝΤΑΞΕΙ ΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ

Δηλαδή, η ιδιόγραφη διαθήκη γραμμένη στα λατινικά (δηλαδή σε μία, κατά τις τρέχουσες αντιλήψεις, νεκρή γλώσσα) ενός συνταξιούχου φιλόλογου παθιασμένου με τη λατινική, με την οποία συνήθιζε να εκφράζεται και εν ζωή όποτε δινόταν η ευκαιρία και παρευρίσκετο ενώπιόν του κατάλληλου ακροατηρίου, θα συγκεντρώνει αρκετές πιθανότητες να καταφαθεί από το

Δικαστήριο η ύπαρξη *animus testandi* σε αυτή, συγκριτικά με ένα οποιοδήποτε άλλο άτομο το οποίο επέλεξε να συντάξει ένα κείμενο «διαθήκης» στα λατινικά.

Αλλά και η προχειρότητα σύνταξης μίας διαθήκης, η «εικόνα» της, η οποία μπορεί να αποτελεί σοβαρή ένδειξη έλλειψης αληθινής και σοβαρής βούλησης σύνταξης διαθήκης, δε θα κρίνεται με τρόπο όμοιο σε κάθε περίπτωση. **Με άλλα λόγια, η άτακτη γραφή και η ατιμέλητη όψη μίας διαθήκης θα αποτελεί ένδειξη έλλειψης *animus testandi* ή όχι, αναλόγως των ιδιαίτερων περιστάσεων και ειδικών συνθηκών κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης.**

Για παράδειγμα έχει κριθεί σχετικά με γραπτό κείμενο, ότι προσομοιάζει κατά το πλείστον με **σχέδιο** διαθήκης ενόψει της **προχειρότητας** με την οποία αυτό είναι γραμμένο και της εν γένει **ασάφειάς** της, καθώς και της αναγραφής ως τίτλο του εν λόγω κειμένου των λέξεων «Δημόσια Διαθήκη» από το διαθέτη¹, ο οποίος διαθέτης ως πρώην δικαστικός λειτουργός γνώριζε το νομικό πλαίσιο και τα στοιχεία που συγκροτούν το κύρος της ιδιόγραφης διαθήκης.

Πράγματι, η γενική εικόνα μίας ιδιόγραφης διαθήκης με σοβαρές πλημμέλειες στην όψη της, δίνει σε πρώτη ανάγνωση την εντύπωση ότι ο μέσος άνθρωπος δε θα διατύπωνε κατ' αυτό τον τρόπο τη διάταξη τελευταίας βούλησής του η οποία θα καθόριζε το τί μέλλει γενέσθαι μετά το θάνατό του σχετικά με την περιουσία του.

¹ Είναι γνωστό – ιδίως σε γνώστες της νομικής επιστήμης - ότι η δημόσια διαθήκη συντάσσεται αποκλειστικά ενώπιον συμβολαιογράφου.

Ωστόσο η σκέψη αυτή δεν είναι οριζόντια και κάθε περίπτωση οφείλει να κρίνεται διαφορετικά. **Κρίσιμο είναι το εάν το συγκεκριμένο άτομο, βάσει των γνώσεων, της παιδείας, της ηλικίας και της μόρφωσής του, συντάξε μιά διαθήκη με τον καλύτερο δυνατό τρόπο που θα μπορούσε, με τρόπο που να συνάγεται ότι - τηρουμένων των αναλογιών και της μόρφωσής του - έδειξε τη σοβαρότητα που αναμένεται από το μέσο κοινωνό του επιπέδου του να επιδείξει κατά τη σύνταξη της διαθήκης του.**

III. ΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΤΟΥ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΜΟΡΦΩΤΟΥ ΔΙΑΘΕΤΗ, ΩΣ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΥΠΑΡΞΗ ANIMUS TESTANDI ΘΑ ΟΔΗΓΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΕ ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΛΥΣΕΙΣ:

Με άλλα λόγια, αλλιώς αναμένεται να συντάξει διαθήκη ένας δικηγόρος, γνώστης της νομικής εξάλλου, και αλλιώς μία γυναίκα μεγάλης ηλικίας, με στοιχειώδη ή και ανύπαρκτη μόρφωση αλλά και υποτυπώδη συναλλακτική εμπειρία. Αντίστοιχα, κατά συνέπεια, προκειμένου να συναχθεί από το Δικαστήριο το συμπέρασμα ότι ο διαθέτης δεν είχε πραγματική βούληση το συγκεκριμένο δημιούργημά του να ισχύσει ως διαθήκη (παρά μόνο το έκανε για αστεϊσμό ή ως σχέδιο το οποίο δεν αποτελεί ακόμα ολοκληρωμένη διαθήκη και αυτό προδίδεται από το «πρόχειρο» της συγγραφής του, ο οποίος όμως βαθμός του προχείρου της γραφής διαφέρει από άτομο σε άτομο όπως θα δούμε παρακάτω), θα χρειαστούν πολύ περισσότερες πλημμέλειες για την αμόρφωτη ηλικιωμένη γυναίκα του ανωτέρω παραδείγματος, ενώ για το διαθέτη - δικηγόρο θα αρκούν μόνο μερικές ενδείξεις.

Εκείνος ο οποίος γράφει πρόχειρα και χωρίς επιμέλεια τη διαθήκη του, χωρίς να συντρέχει κάποιος εξαιρετικός λόγος που να το δικαιολογεί (για παράδειγμα επιβάτης αεροπλάνου το οποίο πρόκειται να συγκρουστεί με το έδαφος και ο οποίος γράφει τη διαθήκη του με ταραχή - ώστε δικαιολογείται να μη βγαίνει εύκολα νόημα από τα γραφόμενά του, ως νόημα και περιεχόμενο - και εν μέσω αναταράξεων, ώστε η γραφή δικαιολογείται να είναι άτακτη) είναι πιθανό να μην είχε τελικά τη βούληση το έγγραφο αυτό να αποτελέσει τη διαθήκη του. Το άτομο αυτό είναι πιθανό να συντάσσει ένα απλό σχέδιο διαθήκης, χωρίς σοβαρή πρόθεση για παραγωγή εννόμων συνεπειών από αυτό: **ο μέσος άνθρωπος θα επιχειρήσει να συντάξει όσο το δυνατόν αρπότερα το έγγραφο που θα αποτελέσει τη διαθήκη του.**

Αντιθέτως, εκείνος που θα συντάξει ένα σχέδιο διαθήκης, σαν «δοκιμή» διαθήκης, γνωρίζοντας ότι «απευθύνεται» μόνο σε αυτόν τον ίδιο και ότι δε θα αποτελέσει την επίσημη διαθήκη του που θα δημοσιευθεί και θα καθορίσει τα περιουσιακά του μετά θάνατον, δε δείχνει ιδιαίτερη επιμέλεια στη σύνταξη του κειμένου. Για παράδειγμα, κρίθηκε δικαστικά ότι ενδείξεις σχεδίου διαθήκης (και άρα μη ισχύουσας διαθήκης) είναι οι εξής: « [...] *μη φέροντος υπογραφής εν τέλει εκάστης των λοιπών τεσσάρων σελίδων αυτού ως και εν τέλει τούτου, παρουσιάζοντος γενικήν εικόνα καταστρώσεως σχεδίου ως φέροντος πλείστας γραμμικές διαγραφάς (σελ. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8), παραγραφάς, παραπομπάς άνευ χρονολογίας και υπογραφής (σελ. 2, 4, 7), ακαταλήπτους γραμμικές παραπομπάς εν τω κειμένω (σελ. 6) στίχους ασυμπλήρωτους, φέροντας μόνον*

αποσιωπητικά, ερωτηματικά (σελίδς τελευταία), ακατάληπτον ως ασυμπλήρωτον διάταξιν (16/2) και εν περιθωρίω αποτίμησιν της αξίας ενίων κληρονομαίων αντικειμένων, συνάγεται, εν όψει και των κανόνων της κοινής πείρας, ότι τούτο δεν αποτελεί διαθήκην, υπό την έννοιαν της ρυθμίσεως των της κληρονομικής διαδοχής της συνταξάσης αυτό...»

Έτσι, στην περίπτωση ιδιόγραφης διαθήκης μίας αμόρφωτης γυναίκας, το Δικαστήριο δέχθηκε *animus testandi* με το εξής, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μας, σκεπτικό:

«Σχετικά πρέπει να ληφθούν υπ' όψη η εποχή που συντάχθηκε η διαθήκη, το κοινωνικό περιβάλλον του διαθέτη, οι προσωπικές συνήθειες του, η πνευματική και κοινωνική του ανάπτυξη, παιδεία του κ.λπ. Περαιτέρω δε, από τις καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, αλλά κυρίως, από την επισκόπηση της ως άνω από 1ης Ιανουαρίου 1980 ιδιόγραφης διαθήκης, προκύπτει ότι η κληρονομούμενη, δεν διέθετε ιδιαίτερες γραμματικές γνώσεις και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατόν να αντιληφθεί, έστω και κατ' αντίστοιχη απλοποίηση, σύνθετες πραγματικές, αλλά κυρίως, νομικές έννοιες, ως ιδίως τους όρους «κάθετη και οριζόντια ιδιοκτησία» και να προβεί στην διατύπωση συγκροτημένης σκέψεως, αλλά και στην σύνταξη ευανάγνωστων και κατανοητών γραπτών κειμένων, με την χρήση απλών και εύληπτων λέξεων και φράσεων της καθιερωμένης ή της συνηθισμένης, δηλαδή, της καθομιλουμένης διαλέκτου».

Καθίσταται φανερό, επομένως, το ότι κατά πόσο ένα πρόσωπο εκφράστηκε, για τα δεδομένα του, σοβαρά, θα κριθεί κατά περίπτωση και σε απόλυτη συνάρτηση με το **πόσο εύκολο ήταν για το συγκεκριμένο άτομο** να εκφραστεί με όχι πρόχειρη γραφή, να μην κάνει αλλεπάλληλα ορθογραφικά λάθη και να τηρεί στοιχειώδεις συντακτικούς κανόνες. Ένα μορφωμένο άτομο είναι πολύ πιο εύκολο να συμμορφωθεί με τα παραπάνω, επομένως τυχούσα απόκλιση θα πρέπει να **«πονηρέψει»** το δικαστή, ενώ ένα άτομο αμόρφωτο και ηλικιωμένο, χωρίς σοβαρή συναλλακτική εμπειρία θα δικαιολογείται να συντάξει διαθήκη με περισσότερες πλημμέλειες.

Το δίπολο όμως μορφωμένος - αμόρφωτος δε θα είναι πάντα το καθοριστικό. Είπαμε: **κάθε περίπτωση κρίνεται ξεχωριστά**, βάσει των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της. Ως εκ τούτου, ένας άνθρωπος αμόρφωτος, πλην όμως με μεγάλη συναλλακτική εμπειρία, κοινωνικές συναναστροφές, επιμελής όσο αφορά τις υποχρεώσεις του και ουδέποτε συμπεριφερθείς πρόχειρα, αναμένεται να συντάξει και μία αντίστοιχης μορφής διαθήκη· ειδάλλως, είναι πολύ πιθανό ότι, λαμβανομένων υπόψη των **δικών του συνθηκών**, δεν την εννοούσε ως τέτοια, στο μέτρο δε θα μπορεί να δικαιολογηθεί λογικά η αψυχολόγητη απόκλιση από τη συνήθη συμπεριφορά του. Για παράδειγμα, κρίθηκε δικαστικά ότι δε συνέτρεχε αληθής βούληση σύνταξης διαθήκης, η οποία ήταν πρόχειρα γραμμένη, πλην όμως από αμόρφωτο άνθρωπο. Με βάση τον κανόνα μορφωμένος - αμόρφωτος, θα έλεγε κάποιος ότι το Δικαστήριο κατέληξε σε λάθος συμπέρασμα.

Ωστόσο, το Δικαστήριο ερευνώντας παραπέρα, και συγκεκριμένα λαμβάνοντας υπόψη το τί μπορούσε να κάνει εκείνος ο άνθρωπος, το αν ήταν επιμελής στην καθημερινότητά του και την προσοχή με την οποία διευθετούσε τις υποθέσεις που τον αφορούσαν, αποφάσισε ότι αν εκείνος πράγματι ήθελε να συντάξει διαθήκη, θα τη συνέτασσε με τρόπο πολύ πιο επιμελή όπως άλλωστε συνήθιζε ο συγκεκριμένος να φέρεται².

² «Στη συνέχεια το Εφετείο δέχθηκε ότι ο Κ. Β., αν και δεν είχε αρκετές γραμματικές γνώσεις, είχε αναπτύξει μεγάλη εμπορική δραστηριότητα. Διατηρούσε για δεκαετίες στο Σταυρό Φαρσάλων παντοπωλείο και πρατήριο υγρών καυσίμων μέχρι το θάνατό του σε ηλικία 68 ετών. Επί πλέον εκμεταλλεόταν με τη βοήθεια των τέκνων του μεγάλη κτηματική περιουσία που έφθανε τα 200 στρέμματα περίπου. Ήταν έξυπνος άνθρωπος και είχε την ανάλογη κοινωνική - συναλλακτική πείρα, μάλιστα πολλοί συγχωριανοί του ζητούσαν την συμβολή του σε διάφορα ζητήματα. Ποτέ δεν έκανε πρόχειρες δουλειές και φρόντιζε με ιδιαίτερη επιμέλεια για την εξασφάλιση των απαιτήσεών του. Προκειμένου δε να καταστήσει απρόσβλητες, για το μετά το θάνατό του χρόνο τις δωρεές των αγρών του προς τους γιούς του Ηλία και Α., προτίμησε να συνταχθούν γι'αυτές πωλητήρια συμβόλαια, ενώ στις 2.5.1960, για να εξασφαλίσει απαίτησή του κατά του Αθανασίου Β. ποσού 1500 δραχμών, εξέδωσε ισόποση συναλλαγματική, την οποία αποδέχθηκε ο τελευταίος. Γενικά στις διάφορες συναλλαγές του φρόντιζε να συντάσσονται έγγραφα, όπως συνέβη στις 8.3.1971 όταν συνέταξε απόδειξη για 2500 δραχμές, στην περίπτωση που ως πληρεξούσιος του Αλεξ.Φραγκοπούλου, πούλησε στον Αθ. Καρβούνη μια δίτροχη πλατφόρμα, διατηρούσε δε για τους πελάτες του παντοπωλείου του, οι οποίοι αγόραζαν με πίστωση διάφορα είδη, ατομικά βιβλιάρια.

Ακόμα στο κατάστημά του, που βρίσκονταν στο κέντρο του χωριού, πουλούσε κόλλες αναφοράς και χαρτί αλληλογραφίας, σε κάθε δε περίπτωση ήταν ευχερές γι'αυτόν να προμηθευτεί τέτοιο χαρτί από το περίπτερο που απείχε δέκα περίπου μέτρα από το κατάστημά του. Ο Κ. Β. πέθανε από έμφραγμα του μυοκαρδίου, ενώ παραλάμβανε είδη για το πρατήριο υγρών καυσίμων που διατηρούσε και μέχρι το θάνατό του είχε ακμαίες τις σωματικές και τις πνευματικές του δυνάμεις, χωρίς να βρεθεί ποτέ σε έκτακτη και επείγουσα περίπτωση. Από όλα τα παραπάνω το εφετείο κατέληξε στην κρίση ότι ο συντάκτης του επίμαχου εγγράφου Κ. Β. δεν είχε σπουδαία και σοβαρή πρόθεση να διαθέσει με αυτό την περιουσία του μετά τον θάνατό του, δηλαδή να αποτελέσει αυτό τη διαθήκη του (ANIMUS TESTANDI), χωρίς να αποκλείεται η διατύπωση κάποιων σκέψεων ή η κατάρτιση κάποιου σχεδίου αναφορικά με διαθήκη, που είχε σκοπό να συντάξει στο μέλλον. προς ενίσχυση της κρίσεώς του αυτής το Εφετείο (υπό μορφή επιχειρημάτων) έκανε και τις σκέψεις ότι 1) αν είχε πρόθεση να συντάξει διαθήκη ο Κ. Β., θα χρησιμοποιούσε τον όρο "Διαθήκη" που του ήταν γνωστός και όχι την επικεφαλίδα "απόδιξις πεδίων" ενδεικτική σκοπού ξένου προς την διάταξη τελευταίας βουλήσεως, 2) θα έδινε στο πιο πάνω έγγραφο ανάλογο περιεχόμενο, αφού είχε την απαιτούμενη συναλλακτική πείρα και γνώση, αλλά και χρονική άνεση και ακόμα δεν θα προέβαινε στην σύνταξή του με τόση προχειρότητα, επιπολαιότητα και σπουδή, δεδομένου ότι στις πολύ μικρότερης σημασίας ενέργειές του της καθημερινής ζωής διακρινόταν για την τάξη, τη συνέπεια και την επιμέλειά του και μάλιστα δεν θα έγραφε το κείμενο πρόχειρα στην εξωτερική πλευρά του φακέλου».

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε μαζί μας:

ΓΙΑΝΝΑΤΣΗΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

WWW.YIANNATSI.GR

38, ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ, ΚΟΛΩΝΑΚΙ

106 76, ΑΘΗΝΑ

ΕΛΛΑΔΑ

T: (+30) 210 7231076

F: (+30) 210 7231075